

Eile seisin Tallinnas ummikus, käisin ühe investoriga kokku saamas. Mõnus tunne oli, siit ma tulen Vändrasse. Vändra ühest servast teise sõitmiseks kulub kaks minutit, siis on ta otsas. Siin on isegi ilm kuidagi ilusam.

Sõidan esimest korda elus Vändrasse. Vaevalt oleks seda juhtunud, kui pikaaegne rahvusooperi juht Aivar Mäe (62) poleks lõppenud suvel valitud Põhja-Pärnumaa valla vanemaks. Aga nüüd on tal kabinet 1980-ndate hallidest tellistest vallamajas Vändras, kus igal sammul kohtab karusid – esimene mömmik istub juba vallavalitsuse karikavitriniis, aga suurim seisab skulptuurina kohaliku koolimaja hoovil.

Mäe jõuab keskpäevaks kokku lepitud kohtumisele lõunalt kohalikus puhvetis, kus tal rahakoti maha ununemise tõttu söök „raamatu peale“ kirjutati. Ta on usutlusega nõustunud, kuid äärmiselt valvas. Ent uus amet vallavanemana on talle ilmselgelt viienda käigu sisse pannud ja oma koduvallast tahab ta väga rääkida. Ideid ja plaane, mis kõik Põhja-Pärnumaal juhtuma hakkab, tuleb nagu Vändrast saelaudu (loe kõrvallugu). Kuidas on kulgenud teekond ooperidirektori ametipostilt vallavanema toolile?

„Hommiikuti sõidan oma maakodust tööle Vändrasse, vahel ka Tootsi või Pärnu-Jaagupise – need on meie valla keskused. Mõtlesin üks-päev, et kui aastaid kulus mul Tallinnas tööle-sõiduks kuni viis minutit, siis nüüd sõidan 20. See on aeg iseendale, tohutult oluline. Mõtled, mida täna peaks tegema, sõidad põtrade, rebaste, karude keskel, väga mõnus. Jõuan alati tööle hirttäpselt ehk minutipealt.“

Elan Kõnnu külas, see on Vändra vallakeskusest 22 kilomeetrit ja seal asub minu vanaema talu. Kõik suved olen seal veetnud, esimesed suvised tööd ja teenimised on seotud sellesama Kõnnuga, kui kolhoosis köplasin ja heinapalle viskasin.

Täna elan rohkem siin kui Tallinnas, kus käin nädalavahetustel peamiselt Arsise kellade ansambli proovides. Enne oli olukord täpselt vastupidine, nädalavahetusei käisin linnast maale.

Olen 40 aastat igal hommikul tööle läinud, aga praegune töökoht on täiesti teistsugune. Kolm korda lükkasin tagasi pakkumise siia majja tulla. Neljandal korral tulid kohalikud ettevõtjad, kes vajutasid teisi klahve, rääkisid kogukonnale tagasi andmisest. Pärast seda mõtlesin, et miks mitte. Natuke oli ka hirm uus väljakutse vastu võtta, kui sa oled kaugel üle keskea. Põhja-Pärnumaa valda on keerulisem juhtida kui rahvusooperit. Kui ooperis oli 500 inimest, siis siin 8000 elanikku. Töövaldkond on laiem, rutiini ei teki, eriti praegu, kui üks kriis ajab teist taga.

Kultuuri- ja hariduskeskus Viimsi Artium oli viimane suurem projekt, kus ma enne Pärnumaale tulekut kaasa löin. Olen neid maju ehitanud väga palju. Artiumi lähteülesande panid kunagi kokku poliitikud. Kuna lähteülesanne oli puudulik, ei olnud projekt täiuslik. Tol hetkel oli Viimsi vallavanem Laine Randjärv ja ta palus mu abi, et projekti viimistleda. Alustasime nullist ja andsime paljudele ruumidele uued funktsioonid, leidsime lisavõimalusi. Elasime üle raskeid aegu. koroonalaine tulekul ütles ehitaja lepingu üles, tegime uue hanke. Saime lepingu kätte hetk enne seda, kui hinnad tõusid, nii et lõpuks riivas hinnatõus meid vaid veidike, liikusime kogu aeg sammukese võrra ees.

Minu meelest tuli Artium väga äge välja.

Vaatan Artiumi uhke pilguga, olin selle majaga seotud neli aastat. Ka üle kivide-kändude saime hea tulemuse. Müts maha Viimsi valla ees, kes paneb kultuuri alla 16 miljonit.

Kandideerides suvel rahvusringhäälingu juhiks, kirjutasin põhjaliku essee oma nägemusest, kuidas rahvustelevision peaks edasi kestma. Olen televisiooniga olnud seotud ▶